

מסורת הש"ס

(א) עיין בס' ת"ח שגרים
הייבין, (ב) לקמן פב: שכת
כא: (ג) [שכת כא:],
(ד) [רש"ל, ה] [לעיל כ:],
(ו) [לקמן פב: ו] רש"ל.

הגהות הגר"א

[M] גם' בין מלמטה
למעלה פטורין. ג"כ גירסת
הר"ף והרמב"ם חייבין
ומפרשים תרנמא ר"פ
לקמייחא ס"ו. (ועהגרי"א
ס"ט ס"ד:) [ב] תרס' ד"ה
ורבי יוחנן ס' דל' מה כמו
ס'. ג"כ ור"פ הרמב"ם.
ורא"ש בסיומן ס' פולק
(ועהגרי"א סימן ס"ד ס"ק
יג ובס"י ש"כ ס"ק כ'):

מוסף רש"י

והדליק את הבירה בעל
גמל חיוב. שלא היה לו
להגדיל נחילתו שתכנס
לחנות (שבת כ"א). בנר
חצובה פסור. פטני,
שכרשות פרכוס מלוא
הניחה שם (שם).

רבינו חננאל

והחתיא הכלל והנני שדינן בן זבין כן חייבין ותרומתה דאפס מפך בלבא שפירא גורא
מפך (פ"ה) דר' ר' דוד
הניי בסיקרא דאמרינו
(עובין טז.) דני שיקור
הניי בכת ראש הכל
בסיקרא דאמרינו ולמא
הני למסורין וכו' דאמרינו
בשני ולא מי אהדיהיי
הני למשנה וקיימי
כל משנת חכמי הניק
פטרות מלך חייבין
חצי נזק דרבנן. אימר
חצי יתנו אמר אש
משום חצי כאלו בדיו
מכל הוא חייבין בעצמן
ודעי דין ארס חכמי
בעצמם. ריש ליקש אמר
משום מוטו כלומר כמי
משחתיבין. אמר אש שזה
ויכאזו בן שחייב בדיקין
וכן באשר דני חצי חול
המח ומזיק אלא מכל
הרוב וכל מה שחייבין בכו
ממנו חייב באשר ור'
יתנו אמר אילו ממונו אר'
השלחנה ממוקא אין בה
משם להשתיב מכל חשור
ויכאזו בן ואקשי על
ריש ליקש ממנו חייב
שנמל את החרידה וחלן
לדעיש בן בשלמא ר'
יתנו כן דאמר אש משום
חצי חצי וכלל בן לסיק
חצי בעל הכלל אלא
לריל דאמר משום ממונו
הא אלא רבעל הכלל
הא [אלא] בעל החרידה
הא וזאמרינו לרבותינו
האנאנים משמעה
דיו מי ויבאיה לנו בן
פירובא בן ביקור' הדין
פירובין
יבנינו

(א) וכן גרס ג"כ בערוך פרק
סתר.

כיצד הרגל פרק שני בבא קמא

א. קפיה: מריבא. שטען אפרנו צומל שאין דרנו נק
מים הן: אשו. השולל את הכערה: משום חלו. חייבו הכמו
קעבד דהי מורק חן: משום ממונו. כשורו וצורו שהיוק.
דלויא צינישו כגון שהעליק נחמל שאינו שלו דלרבי יוחנן

דמיון הן וכלל פטור דלאו
הוא: האי לאו מכחו. דלש
הולכת ודולקת למרחוק: האי
בזה ממש. דלהלכה הוא
מ דאין לו ממש הלך כי
ה רחמנא משום תלוי הוא
היה: תלוי דכלב הן. דהוה ליה
מ הלכה משום ח"י וחדש
יק ממש: ח"י צ"ע שצין דין
מ נחלש: לאו ממנו דבעל כלב
מלא דבעל חררה: דאדיה אדוי.

1: ועל מקום גחלת. מקום
 גחלת שם: משלם חלי נוק.
 ידועת או והכלב שגשג
 גחלת דמיונה הוא: ועל גדיש
 2: פטור. דאשן משום ממונו
 הוא ממונו הוא וזכריות לילא
 3: דהא מתקום גחלת ואילן
 גחלת מלתי. ומשום היא אוקמה
 4: ייה אדוני דאי אנהא עם החררה
 5: אורחיה לא מני למימי ח"י
 6: דאמקום גחלת חייב נוק שם
 7: חיה הוא לעול חררה עם
 8: ור' יוחנן. דאמר אבו משום
 9: מוקים לה בדלמחה כי אורחיה
 10: חררה ג"ש דען היא ואמקום
 11: ג"ש דאורחיה היא וידידי
 12: גאדיש כוליה ח"י. דלחיו
 13: הוא והיינו לזכרות: בירא.
 14: דגול: כנר ממונו פטור. שגחלה
 15: הוא ברה"ב לפרטות נפלא: לאו
 16: דבעל גחלת הוא. אלא דמיוני:
 17: כסכתא אח כל הידיד. שהגמל
 18: כפי כל הידיד ומסכתו דהא
 19: היו כולו כמקום גחלת אבל
 20: ששאל הולכת מלתי לאו חזיו
 21: מפקסכתא מולדת מלתי: כשעמדה
 22: הגמל כמקומו וסכתא אח כל
 23: שהיתה חזיתו גדולה כנגד כל
 24: והגמרא לא שניק לאסוקי
 25: ויהא ופרקיה: כל שני שיהיו לו

ולנהגה שלא חסכתך: בעמדה להטיל מימיה. דאזנס הוא וסכסכה:
לאפואי

החל אל מקום הילוך שלהבת אינו משתנה ממשותו אל שנה
פיהם ברים פירקין לזכא לטומכות נ"ש ו"ל דמ"מ גוף הממו
נשום דבר ואין שום מחול שאל יחא בן ממאש כמה שפע אר
ית כגון שלהבת בלא מחול בדאמרין סבוק ביה (דף לט.) הילכך
י"ה אדורי. הו"מ לזאקמי בזאת אטו"מ ע"י שינוי בדאמרין
אדוי ועל כל הגדים ח"י דאי כח [2] כח לאו ככח
לא הדליקו ועל אש של כלו לא חייבתו תורה ואש"י לגבי בור
דף מה. וטס) חרי אש כחי מ"מ פשוט ליה לגמרא משום [3]
במסכתא כ' בהריה ברוח. דאי כולה מקום חלול: **וא"י**
גם הוא פועל בסבוקן אלל אי בלא ממסכתא
מיה במסכתא אי אפשר שלא יראה הדליקה כיון שדולקת כל בן
ת ומסכתא אלל אין לפרש אמאי חייב חטויו בעל הבמל ויתח
פוע גם בעל הגחלת יס לו להתחייב שלא שמר גחלתו ומשני
היה לו בן מחאש שמסכתא כל הצירה בעמידה ופרק דכ"ט
דף כח ממסכתא בעמידה משאלי יהיה הולכת ועוברת

כב.

נב א ב מ"י פ"ב מהל'
 טק' ממון הלכה טו
 סתם עסקן פ"ב טושי"ט ח"מ
 ס"ר ש"י עסק' י"ב
 נב ג מ"י פ"ד מהלכות
 טק' ממון הלכה טו
 סתם עסקן פ"ב טושי"ט ח"מ
 ס"ר ח"ה עסק' א'
 נב ד מ"י שם פ"ב הלכה
 ס' סתם ש"ס טושי"ט
 ח"מ פ"ב טל"ז
 נב ה ו מ"י שם פ"ד
 הלכה י"ב סתם שם
 טושי"ט ח"מ פ"ח עסק' עסק'
 יב וכהנ"ה וע"ש גמור:

רבינו חננאל (המסך)

[illegible]

והתניא הבלב. אמתינית הו"מ למפקד אלא נער עד דמיטי
 ברייתא ופריך אמרייהו: **דאפיך** טיפך. וא"ת
 למ"ד תחילתו בפשיעה וסופו בזונג (ז' [חזי]) לחייב ג"ש דתחילתו
 בפשיעה דאורייתא וסופו בזונג דלאו אורייתא וי"ל דלא אמר משום

שדלגו בין מלמעלה למעלה [א] פטורים מפי' כלבא בוקריא אמאי פטורים פטור י' נזק: הכלב שנטל: ושו' משום חציו וריש ממונו וריש לקיש י' וי' חנן אמר ל' חציו ב' חנן חנן ורבי יוחנן

דמחילתו בפשיעה לגבי רגל לחיי' נ"ט לגבי קרן דלפילו פושע גמור לענין קרן לא חיובתו תורה אלא חיי' נזק דל' לזו חיי' חיי' שנגנב חנן הניח וטעף ואכל לחיי' נ"ט דמחילתו בפשיעה לענין דריסה וכן כל קרן בחדר הניח מחילתו בפשיעה לענין שן ורגל: ג' דא' בסריכא. שנטע' דפריו נזקו וקופס' כמו הלכל' ונח' דמי' פטורו וסליק' שנטעך נחית' עד שמוגיע ללפת: ועל' הגדיש

ח"ג ואע"ג דלגבי שולח בעירי' על
מחייב עד דמסקר לו ושלחנה לר"ל
ולר' יוחנן עד דמסקר לו גוואז פטעמי
ש'ס גמלת הכרנה מתררה דלרס' פטמו
מסקר לו גוואז לר"י ושלחנה לר"ל:
אשׁו משום הציו. ר"י שביעיר
נעמנו האש אלף כל מקום
שפסע ולא שמר נחלתו חזיו נעיה:
אשׁו משום פטמונו. כלומר חיוב
ממנו י'ס צו ולא שיהא האש
שגן דלפילו הדליק בגש של אחר
חיוב כדלשכחן צ"ב הכונס (על חסר
דף טו.) כדפסק קמחו של חזירו צפני
הדליקה ומטייל כרוח מזיה וגבי גן
שלא מתחת הפטים ואע"ג דמתקמח
מפקיד ליה ועוד דליק אן אדם
שדליק צפני דליקה שפיקר הגמלת
ידליק גרש של חזירו ולא כפ"ה
דפ' דלשכח צפניו דלדליק בגמלת
שאר שגן: **רבי** יוחנן ש"ס א"א
אמר כ"ה. אע"ג דדריש טעמא דר'א
יוחנן מ"קא ליה סוה ליה לזאקמין קרס
לדרשא אחריתו דסנדרא כריש לקיס
א"ג קס"ד השתא דמאן דלית ליה
משום חיוב לית ליה משום ממנו
וקצעי היכא דסלו לו חזיו אמאי לא
מחייב בעל דמנו ממנו:

ממנו אית ביה ממשא. אע"ג
דכור לית ביה ממשא
שמיינה מורה להבילו ולא לחצונו מ"מ

ממנו כעין חציו שדרכו לילך ולהקיא את ביה ממשותף א"י בור נמי
חשיב את ביה ממשא דע"י כריית הכור משתנה ממשותף של קרקע
ה דולק ושוקף וא"ת ממנו נמי לית ביה ממשא כגון לזרורות ברות
שפסעו כי את ביה ממשא ש"ל לא לשמור ממנו שלל איך לא ברות
יך שן שאין זו ממשותף כגון שציר כל ברות פיי ווא אש שאין זו
ימנו להדדי שאין בשניהם ממשותף בהמיק שפסע זו רק בגוף האדם:
ויש פירקין: ור"ב יוחנן בראמחה אגוזי. לא מני למימר בלדיה
הי הו ע"ל כל שאל הגדים פטור: ור"א בסבוי דבע"י כלב הוה.
לעשרין מעשט אשור כל שור בור בלמין בשור שגמח אכל ב"ב
ה' דרש פטור על אש ביהמחו דב' אבות נאמרו בשור ולא יומר:
בפסכתא אמאי חי"ב. מונוי הכל גם בעל הגמל יתחייב עמו כיון
כי ליה דלא הוה ליה לאסוקי אדעתיה שיהא נר ממונה אכל כיון
שנמסכתא בעל הדייר דרך הילוכה ויהי לו להרחיק ולמונעה מלחיות
הכל דהא לקמן (ד. כה.) פריך ויתחייב בעל הגמלת וא"ש פסעל
ועמדה כלומר לאו כנמסכתא דרך הילוכה אלא בעמדה במקום אחד
מונוי פטור לאו פטור לגמרי אלא כלומר פטור מחלקי על בעל
עיבוד ומשני כשעמדה להטיל מימיה לדטוס הוא בעמדה ה':
רישא

